

[Poul Møller.]

ministeren kan komme ret godt fra at sammenligne det radikale venstres almindelige udenrigspolitiske arbejde med den agitation, der føres af socialistisk folkeparti rundt omkring i landet. Den agitation, socialistisk folkeparti fører, er jo et forsøg på inde i marven af socialdemokratiet at undergrave regeringens udenrigspolitik. Det er det, vi er bekymret for, og det er derfor, vi spørger: hvor længe kan socialdemokratiet holde til det? Og det er derfor, jeg nævner, hvordan det allerede har givet sig udslag i DsU, der nu også vil have samarbejde med de unge kommunister.

Når vi siger det, får vi selvfølgelig det sædvanlige svar: „Det kan du selv være“. Så siger man KU. Nu ved jeg ikke af, at Konservativ Ungdom på noget område har taget afstand fra det konservative folkepartis udenrigspolitik; det, de har sagt til os og skrevet i deres blad, er: I må ikke på nogen måde føre en udenrigspolitik, der kan uddybe svælget imellem socialdemokratiet og det konservative folkeparti i udenrigspolitisk henseende — og det skulle statsministeren ærlig talt ikke være ked af. De unge giver os det råd, at vi i ethvert udenrigspolitisk spørgsmål skal sørge for, at vi kan holde det trekantede samarbejde i udenrigspolitisk henseende, og det lytter vi til, for det er jo i mange henseender et klogt råd.

Men er det også et klogt råd, når DsU vil optage samarbejde med de unge kommunister?

Ja, statsministeren vil jo gerne parallelisere samarbejdet imellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti med det, der fandt sted mellem venstre og det konservative folkeparti og finder sted i mange sager mellem disse to partier. Men er det nu sådan? Er det således, at venstres formand eller den konservative folketingsgruppes formand eller nogle af vore ledere har sagt to dage før et valg, at et andet parti ikke får en chance? Vanskeligheden for os ved at opfatte denne koalition beror på, at statsministeren den 20. november ikke sagde: „Ja men jeg vil da gerne samarbejde med socialistisk folkeparti.“ Nej, statsministeren sagde: „Hr. Aksel Larsen får ikke en chance.“ På spørgs-

målet om, hvad statsministeren ville gøre, hvis der kom socialistisk flertal, sagde han: „Hr. Aksel Larsen får ikke en chance. Det er jo det, der er problemet. Vi andre har aldrig afvist, at vi ville samarbejde, hvis vi i øvrigt kunne blive enige — hvad vi jo nok skal kunne blive!

Så siger statsministeren, at regeringen har vilje til et bredere samarbejde, og han siger det så inderligt, som kun statsministeren kan sige den slags ting. Regeringen har virkelig vilje til et bredere samarbejde, siger han — og der skal selvfølgelig drøn på, når det siges. Hvordan var det, da radikale, venstre og konservative kom med fælles ændringsforslag til byggefondsloven — forslag, som, tilgodeså det formål, regeringen havde, men som man gerne ville have på en anden måde? Gik socialdemokratiet ind i et realitetssamarbejde for at få disse 3 partier med til de store hundrede millioner kroners bevillinger, der vil komme? Nej, han fastholdt, at man havde dette sammen med SF, og det skulle gennemføres, som man havde aftalt det med SF.

Jeg skal imidlertid ikke gøre flere bemærkninger til statsministeren og kun komme med en enkelt til finansministeren.

Finansministeren sagde, at vi er ved at skabe borgerkrigsstemning. Er det nu ikke lidt meget sagt? Jeg kan da godt garantere finansministeren, at der i løbet af sommeren ikke kommer noget oberstkup, i hvert fald ikke igangsat fra vor side. Jeg indrømmer naturligvis, at vi har mange militærfolk i vor gruppe; vi har generaler, vi har oberster, og vi har oberstløjtnanter, så man ved jo aldrig, hvad der kunne ske. Men vi har ingen grund til at befrygte noget, vi lægger våbnene fra os, vi har kun tungens våben, når vi er her i tinget.

Så var finansministeren meget pikeret over, at der havde været, hvad han kaldte et hemmeligt møde mellem venstre og det konservative folkeparti i maj måned i fjor. Et hemmeligt møde? Det var nu i TV, det var overalt fremme, vi blev fotograferet, så snart vi kom ud . . . (Afbrydelse af finansministeren [Grünbaum]) . . . det har vi nu en bedre erindring om end finansministeren, tror jeg; finansministeren var jo ikke med, vel? Det var overalt fremme, at vi havde